

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **Ing. V. A.**, bývajúceho v K., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. M. C., s.r.o., so sídlom v Ž., IČO: X., proti povinným **1/ R. J.**, bývajúcemu v N., **2/ Ing. I. J.**, bývajúcemu v N., zastúpeným JUDr. M. Š., advokátom so sídlom v Ž., **o vymoženie 36 250 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 18 Er 3370/2010, o dovolaní povinných proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. januára 2013 sp. zn. 8 CoE 2/2013, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Žiline z 30. januára 2013 sp. zn. 8 CoE 2/2013 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Súdny exekútor, ktorý bol exekučným súdom 8. septembra 2010 poverený, aby vykonal exekúciu [§ 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na podklade vykonateľného rozhodnutia Rozhodcovského súdu v Košiciach z 3. júna 2010 sp. zn. RRS 2010/03, upovedomil účastníkov o začatí exekúcie.

Podaním zo 14. marca 2011 povinní 1/ a 2/ požiadali o odklad exekúcie (§ 56 ods. 1 Exekučného poriadku) a navrhli, aby exekúcia bola podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z.z.“) zastavená, lebo rozhodcovský rozsudok ich v danom prípade zaväzuje na plnenie, ktoré je právom nedovolené (v ňom uvedená výška úroku z omeškania 18,25 % sa prieči zákonu).

Okresný súd Žilina uznesením z 8. augusta 2012 č.k. 18 Er 3370/2010-37 návrh povinných na zastavenie exekúcie zamietol s odôvodnením, že došlo k vymoženiu istiny a exekúcia sa ďalej vedie už len pre trovy exekúcie. V zmysle § 61 Exekučného poriadku je navrátenie do predošlého stavu nemožné, preto v danej procesnej situácii už neprichádza do úvahy rozhodovanie o neprípustnosti exekúcie. Poznamenal, že o návrhu na odklad exekúcie nerozhodol preto, lebo tento návrh je už neaktuálny.

Toto uznesenie napadli povinní 1/ a 2/ odvolaním, v ktorom uviedli, že svojím návrhom sa nedomáhali vyslovenia neprípustnosti exekúcie, ale jej zastavenia v zmysle ustanovenia § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z.

Oprávnený označil podané odvolanie za nedôvodné. Súdny exekútor sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa.

Krajský súd v Žiline uznesením z 30. januára 2013 sp. zn. 8 CoE 2/2013 odvolanie odmietol. Poukázal na to, že podľa § 202 ods. 2 O.s.p. je v exekučnom konaní odvolanie prípustné len v prípadoch výslovne uvedených; v ustanoveniach § 57 a 58 Exekučného poriadku sa ale neuvádza, že by uznesenie o zastavení exekúcie bolo možné napadnúť odvolaním. So zreteľom na to dospel k záveru, že odvolanie povinných je v danom prípade procesne neprípustné (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podali povinní dovolanie. Podľa ich názoru im v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), lebo odvolací súd odmietol ich odvolanie ako procesne neprípustné, i keď tento ich opravný prostriedok bol prípustný. Odvolaním napadli uznesenie súdu o návrhu, ktorým sa domáhali zastavenia exekúcie nie podľa Exekučného poriadku, ale podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. V zmysle § 45 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z.z. platí, že rozhodnutie vydané podľa § 45 ods. 1 a 2 tohto zákona možno napadnúť opravným prostriedkom.

Oprávnený v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nesúhlasí s týmto opravným prostriedkom povinných.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.),

bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., povinnými napadnuté uznesenie ale nemá znaky žiadneho z uznesení, ktoré sú uvedené v týchto ustanoveniach. Prípustnosť ich dovolania preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na to by dovolanie povinných mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania povinných preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkanú nesprávnosť sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľom bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania. O prípad odňatia možnosti odvolateľa pred súdom konať ide tiež vtedy, keď odvolací súd odmietne odvolanie, i keď neboli dané procesné predpoklady pre tento postup (viď primerane R 23/1994, resp. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 54/2010 a 3 Cdo 249/2011).

V danom prípade odvolací súd odmietol odvolanie ako procesne neprípustné (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) s odôvodnením, že v zmysle § 202 ods. 2 O.s.p. odvolanie možno v exekučnom konaní podať iba vtedy, ak je to v Exekučnom poriadku výslovne uvedené, pričom ustanovenia § 57 a 58 Exekučného poriadku takúto možnosť neupravujú.

Zo spisu vyplýva, že odvolací súd si dostatočne neuvedomil tú skutočnosť, že v danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a že odvolanie povinných smerovalo proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý ich návrh podaný v zmysle § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. Išlo o návrh, ktorým sa podľa tohto ustanovenia domáhali zastavenia exekúcie preto, lebo rozhodcovský rozsudok ich – podľa nimi zastávaného názoru – zaväzoval na plnenie, ktoré je právom nedovolené. Povinní teda opodstatnene poukazujú

na to, že ak exekučný súd rozhoduje o návrhu na zastavenie exekúcie v zmysle § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z., je v zmysle § 45 ods. 3 tohto zákona odvolanie proti jeho rozhodnutiu prípustné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v preskúmvanej veci odvolací súd odmietol odvolanie povinných, i keď pre to neboli dané procesné predpoklady. Takým postupom odvolacieho súdu bola povinným odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Dovolací súd poznamenáva, že v dovolacom konaní pristúpil iba k riešeniu otázky, či odvolanie povinných bolo alebo nebolo prípustné; nezaoberal sa teda opodstatnenosťou odvolania povinných. Vzhľadom na to, že v odvolacom konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p., dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. apríla 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková